

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo prošireno vijeće)

30. studenoga 2022.*

„Institucionalno pravo – Član EGSO-a – Postupak davanja razrješnice za izvršenje proračuna EGSO-a za financijsku godinu 2019. – Rezolucija Parlamenta u kojoj se tužitelja identificira kao počinitelja psihičkog uznemiravanja – Tužba za poništenje – Akt koji se ne može pobijati – Nedopuštenost – Tužba za naknadu štete – Zaštita osobnih podataka – Pretpostavka nedužnosti – Obveza povjerljivosti – Načelo dobre uprave – Proporcionalnost – Dovoljno ozbiljna povreda pravnog pravila kojim se dodjeljuju prava pojedincima”

U predmetu T-401/21,

KN, kojeg zastupaju M. Casado García-Hirschfeld i M. Aboudi, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Europskog parlamenta, koji zastupaju R. Crowe, C. Burgos i M. Allik, u svojstvu agenata,

tuženika,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće),

u sastavu na raspravi: M. van der Woude, predsjednik, J. Svaningsen (izvjestitelj), C. Mac Eochaidh, T. Pynnä i J. Laitenberger, suci,

tajnik: L. Ramette, administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

nakon rasprave održane 14. rujna 2022.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Tužitelj KN svojom tužbom traži, s jedne strane, na temelju članka 263. UFEU-a, poništenje Odluke (EU, Euratom) 2021/1552 Europskog parlamenta od 28. travnja 2021. o razrješnici za izvršenje općeg proračuna Europske unije za financijsku godinu 2019., dio VI. – Europski

* Jezik postupka: francuski

gospodarski i socijalni odbor (SL 2021., L 340, str. 140., u daljnjem tekstu: pobijana odluka) i Rezolucije (EU) 2021/1553 Europskog parlamenta od 29. travnja 2021. s primjedbama koje su sastavni dio Odluke o razrješnici za izvršenje općeg proračuna Europske unije za financijsku godinu 2019., dio VI. – Europski gospodarski i socijalni odbor (SL 2021., L 340, str. 141., u daljnjem tekstu: pobijana rezolucija) (u daljnjem tekstu zajedno s pobijanom odlukom nazvana: pobijani akti) i, s druge strane, na temelju članka 268. UFEU-a, naknadu štete koju je pretrpio zbog pobijanih akata.

Okolnosti spora

- 2 Tužitelj je član Europskog gospodarskog i socijalnog odbora (EGSO). Bio je predsjednik skupine poslodavaca (u daljnjem tekstu: Skupina I) od travnja 2013. do listopada 2020.
- 3 Nakon što je obaviješten o tvrdnjama u pogledu tužiteljeva postupanja prema drugim članovima EGSO-a i članovima osoblja EGSO-a, Europski ured za borbu protiv prijevара (OLAF) pokrenuo je 6. prosinca 2018. istragu protiv njega.
- 4 Dopisom od 16. siječnja 2020. OLAF je obavijestio tužitelja o završetku istrage i dostavi izvješća (u daljnjem tekstu: OLAF-ovo izvješće) belgijskom saveznom državnom odvjetništvu kao i predsjedniku EGSO-a. Budući da je OLAF zaključio, među ostalim, da je tužitelj uznemiravao dva člana osoblja EGSO-a, preporučio je, s jedne strane, EGSO-u da razmotri pokretanje postupka navedenog u članku 8. Kodeksa ponašanja članova EGSO-a i da poduzme „sve mjere nužne za sprečavanje svakog novog slučaja uznemiravanja od strane [tužitelja] na radnom mjestu” i, s druge strane, belgijskom saveznom državnom odvjetništvu da pokrene sudski progon, s obzirom na to da djela utvrđena u njegovu izvješću mogu predstavljati kazneno djelo u smislu članka 442.*bis* belgijskog Codea pénal (Kazneni zakonik).
- 5 Odlukom (EU) 2020/1984 Europskog parlamenta od 13. svibnja 2020. o razrješnici za izvršenje općeg proračuna Europske unije za financijsku godinu 2018., dio VI. – Europski gospodarski i socijalni odbor (SL 2020., L 417, str. 469.), Europski parlament odgodio je donošenje odluke o razrješnici glavnom tajniku EGSO-a za izvršenje proračuna EGSO-a za financijsku godinu 2018.
- 6 Sljedeći je dan Parlament donio Rezoluciju (EU) 2020/1985 s primjedbama koje su sastavni dio Odluke o razrješnici za izvršenje općeg proračuna Europske unije za financijsku godinu 2018., dio VI. – Europski gospodarski i socijalni odbor (SL 2020., L 417, str. 470.). U točki 6. te rezolucije u biti se navodi da Parlament očekuje od EGSO-a da ga obavijesti o mjerama poduzetima na temelju OLAF-ova izvješća.
- 7 Predsjedništvo EGSO-a je 9. lipnja 2020. poduzelo nekoliko mjera na temelju OLAF-ovih preporuka. Konkretno, kao prvo, EGSO je pozvao tužitelja da podnese ostavku na svoju dužnost predsjednika Skupine I i da povuče svoju kandidaturu za predsjednika EGSO-a, te ga je, kao drugo, isključio iz svih rukovoditeljskih aktivnosti i aktivnosti upravljanja osobljem.
- 8 Dopisom od 7. srpnja 2020. predsjednik EGSO-a obavijestio je Parlament o mjerama koje je 9. lipnja 2020. poduzelo Predsjedništvo EGSO-a.
- 9 Odlukom od 15. srpnja 2020. plenarna skupština EGSO-a na zahtjev auditorat du travail de Bruxelles (Odjel za poslove u nadležnosti radnih sudova pri državnom odvjetništvu u Bruxellesu, Belgija), ukinula je imunitet na koji je tužitelj imao pravo. Potom je odlukom od 28. srpnja 2020.

plenarna skupština EGSO-a odlučila da to tijelo podnese imovinskopravni zahtjev u postupku pokrenutom protiv tužitelja pred tribunalom correctionnel de Bruxelles (Kazneni sud u Bruxellesu, Belgija).

- 10 Odlukom (EU) 2020/2046 Europskog parlamenta od 20. listopada 2020. o razrješnici za izvršenje općeg proračuna Europske unije za financijsku godinu 2018., dio VI. – Europski gospodarski i socijalni odbor (SL 2020., L 420, str. 16.), Parlament je konačno odbio dati razrješnicu glavnom tajniku EGSO-a za izvršenje proračuna EGSO-a za financijsku godinu 2018. Parlament je u toj odluci, među ostalim, izrazio svoju zabrinutost u pogledu mjera koje je EGSO poduzeo na temelju OLAF-ova izvješća.
- 11 Commission du contrôle budgétaire du Parlement (Odbor Parlamenta za proračunski nadzor, u daljnjem tekstu: OPN) podnio je 25. ožujka 2021., u okviru postupka davanja razrješnice za izvršenje proračuna EGSO-a za financijsku godinu 2019., izvješće u kojem je preporučio davanje razrješnice glavnom tajniku EGSO-a.
- 12 Parlament je 28. travnja 2021. donio pobijanu odluku u kojoj je odlučio dati razrješnicu glavnom tajniku EGSO-a za izvršenje proračuna tog odbora za financijsku godinu 2019.
- 13 Sljedeći je dan Parlament donio pobijanu rezoluciju koja glasi, među ostalim, kako slijedi:

„Odbijanje davanja razrješnice za 2018., sukob interesa, uznemiravanje, zviždači

[Parlament]

66. podsjeća da je nekoliko članova osoblja dulje vrijeme trpjelo psihičko uznemiravanje tadašnjeg predsjednika Skupine I; žali zbog toga što se mjerama protiv uznemiravanja koje su na snazi u Odboru taj slučaj nije uspjelo riješiti i ispraviti ranije zbog visokog položaja dotičnog člana; [...] osuđuje dugo vremensko razdoblje koje je Odboru bilo potrebno da poduzme potrebne mjere za prilagodbu poslovnika i kodeksa ponašanja Odbora kako bi se u budućnosti izbjegao takav slučaj; [...]

68. ističe da su nepravilnosti Odbora u ovom slučaju dovele do materijalnoga gubitka javnih sredstava u pogledu pravnih troškova, bolovanja, zaštite žrtava, smanjenja produktivnosti, sastanaka Predsjedništva i drugih tijela itd.; stoga smatra da je to zabrinjavajuće u pogledu odgovornosti, proračunskog nadzora i dobrog upravljanja ljudskim resursima u institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije; [...]

69. podsjeća da je Parlament odbio dati razrješnicu glavnom tajniku Odbora za financijsku godinu 2018., među ostalim razlozima i zbog flagrantne povrede dužnosti brižnog postupanja te nedjelovanja administracije, uz financijske posljedice; podsjeća Odbor da je odbijanje davanja razrješnice ozbiljno pitanje koje zahtijeva neposredno djelovanje; duboko žali zbog nepostojanja odlučnog djelovanja, posebno preventivskih i reparacijskih mjera, bivšega direktora ljudskih potencijala i financija, a sada glavnog tajnika do odbijanja davanja razrješnice za 2018.;

70. ističe da tijekom postupka razrješnice za 2018. i djelomično za 2019. glavni tajnik nije uspio pružiti dostatne, transparentne i pouzdane informacije Odboru za proračunski nadzor Parlamenta [...]; [...]

75. [...] zabrinut je što je određeni član za kojega je utvrđena odgovornost za uznemiravanje još uvijek bio aktivan u predsjedništvu nakon preporuke OLAF-a i što je uspio odgoditi donošenje novog kodeksa ponašanja za članove; [...]

80. [...] međutim, iznimno je zabrinut što je Vijeće počinitelja imenovalo članom na novi mandat; i što postoji rizik od toga da se on ili osobe koje ga podupiru u Odboru osveti žrtvama i zviždačima; ističe činjenicu da on ne priznaje svoje nepropisno postupanje niti izražava žaljenje, što pokazuje potpuni manjak promišljanja o vlastitim postupcima i poštovanja za pogođene žrtve; [...]

83. napominje da je na plenarnoj sjednici Odbora 15. i 16. srpnja 2020. potvrđena odluka Predsjedništva od 9. lipnja 2020. o tome da će se Odbor kao stranka pridružiti postupku koji će briselski revizor za područje rada pokrenuti pred Kaznenim sudom u Bruxellesu; prima na znanje da je briselski revizor za područje rada obaviješten o tome da je članu ukinut imunitet, ali da dosad nisu zaprimljene daljnje informacije o postupku; [...]"

Zahtjevi stranaka

14 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi pobijanu odluku i pobijanu rezoluciju;
- naloži Parlamentu da mu plati iznos od 100 000 eura na ime naknade njegove neimovinske štete;
- naloži Parlamentu snošenje troškova.

15 Parlament od Općeg suda zahtijeva da:

- tužbu za poništenje odbaci kao nedopuštenu i, podredno, odbije kao neosnovanu;
- tužbu za naknadu štete odbaci kao nedopuštenu i, podredno, odbije kao neosnovanu;
- naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

16 Iako službeno ne ističe prigovor nedopuštenosti na temelju članka 130. Poslovnika Općeg suda, Parlament tvrdi da su zahtjev za poništenje i zahtjev za naknadu štete nedopušteni.

Dopuštenost zahtjeva za poništenje

17 Parlament tvrdi, s jedne strane, da se pobijanim aktima, čiji je jedini adresat EGSO, ne nastoje proizvesti obvezujući pravni učinci koji bi promijenili pravni položaj trećih osoba. Tvrdi, s druge strane, da se pobijani akti na tužitelja ne odnose ni izravno ni osobno, tako da on nema aktivnu procesnu legitimaciju za pokretanje postupka protiv njih.

- 18 Tužitelj osporava tu argumentaciju i u biti tvrdi da se pobijanim aktima na njega negativno utječe, s obzirom na to da se odnose na njega kao na navodnog počinitelja uznemiravanja. U tom pogledu navodi da ti akti, uzimajući u obzir njihovu objavu, izravno utječu na njegov ugled i dostojanstvo jer se pojedinačno odnose na njega kao da je njihov adresat.
- 19 Uvodno, s obzirom na to da pobijana rezolucija sadržava primjedbe koje su sastavni dio pobijane odluke, valja zajedno ispitati dopuštenost zahtjeva za poništenje pobijanih akata.
- 20 U tom pogledu valja istaknuti da tužitelj ne traži poništenje pobijanih akata jer je Parlament dao razrješnicu glavnom tajniku EGSO-a za izvršenje proračuna tog odbora za financijsku godinu 2019., nego samo zato što ga se u pobijanoj rezoluciji identificira ili ga se u najmanju ruku može identificirati kao počinitelja psihičkog uznemiravanja.
- 21 Drugim riječima, tužitelj traži poništenje pobijanih akata samo zato što se određene primjedbe u pobijanoj rezoluciji, koje su sastavni dio pobijane odluke, odnose na njega, a da pritom ne dovodi u pitanje izreku navedene odluke u kojoj je Parlament dao razrješnicu EGSO-u.
- 22 U tim je okolnostima važno podsjetiti na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, samo izreka nekog akta može proizvesti pravne učinke, i prema tome, imati negativan utjecaj, neovisno o razlozima na kojima se taj akt temelji. Suprotno tomu, ocjene iznesene u obrazloženju nekog akta ne mogu kao takve biti predmet tužbe za poništenje i mogu se podvrgnuti nadzoru zakonitosti koji provodi sud Unije samo ako, kao obrazloženje akta koji negativno utječe, čine nužan temelj izreke tog akta (vidjeti u tom smislu presude od 17. rujna 1992., T-138/89, EU:T:1992:95, t. 31. i od 1. veljače 2012., T-237/09, EU:T:2012:38, t. 45.).
- 23 Međutim, u ovom slučaju, primjedbe u pobijanoj rezoluciji koje se odnose na tužitelja ne čine potreban temelj izreke pobijane odluke. Naime, Parlament je odlučio dati razrješnicu glavnom tajniku EGSO-a za izvršenje proračuna tog odbora za financijsku godinu 2019. neovisno o dijelu pobijane rezolucije na temelju kojeg se tužitelja može identificirati kao počinitelja psihičkog uznemiravanja.
- 24 Stoga upućivanje na tužitelja kao na počinitelja psihičkog uznemiravanja u pobijanoj rezoluciji samo po sebi ne može biti predmet tužbe za poništenje koju je on podnio Općem sudu i, u svakom slučaju, ako se ne može povezati s izrekom pobijane odluke, ona ne može podlijegati nadzoru zakonitosti koji provodi sud Unije.
- 25 Tužiteljev argument da dio pobijane rezolucije na njega negativno utječe ne opovrgava taj zaključak. Naime, tužitelju se ne uskraćuje pristup sudu jer se tužba zbog izvanugovorne odgovornosti predviđena u članku 268. i članku 340. drugom stavku UFEU-a i dalje može podnijeti ako sporno postupanje Parlamenta može dovesti do odgovornosti Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 12. rujna 2006., Reynolds Tobacco i dr./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, t. 82.).
- 26 U tom pogledu, s obzirom na to da se predmet tužbe za poništenje podudara s predmetom tužbe za naknadu štete, odbacivanje tužbe za poništenje kao nedopuštene, jer je riječ o aktu koji tužitelj ne može pobijati, nema za učinak onemogućivanje Općem sudu da po potrebi uputi na tužbene razloge i argumente istaknute u prilog toj tužbi radi ocjene zakonitosti postupanja koje se prigovara Parlamentu u okviru tužbe za naknadu štete (vidjeti u tom smislu presudu od 9. prosinca 2010., Komisija/Strack, T-526/08 P, EU:T:2010:506, t. 50. i navedenu sudsku praksu).

27 S obzirom na prethodno navedeno, zahtjev za poništenje treba odbaciti kao nedopušten.

Dopuštenost zahtjeva za naknadu štete

- 28 Iako priznaje da bi tužba za naknadu štete bila dopuštena da tužitelj nije podnio i tužbu za poništenje pobijanih akata, Parlament ipak tvrdi da zahtjev za naknadu štete u ovom slučaju treba odbaciti kao nedopušten u skladu sa sudskom praksom prema kojoj zahtjeve za naknadu imovinske ili neimovinske štete treba odbiti ako su usko povezani sa zahtjevima za poništenje koji su sami odbijeni kao neosnovani ili odbačeni kao nedopušteni.
- 29 Točno je da, prema ustaljenoj sudskoj praksi u području javne službe, ako je tužba za naknadu štete usko povezana s tužbom za poništenje, kao što je to ovdje slučaj, odbacivanje te tužbe kao nedopuštene ili njezino odbijanje kao neosnovane dovodi i do odbacivanja odnosno odbijanja tužbe za naknadu štete (vidjeti u tom smislu presude od 6. ožujka 2001., Connolly/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, t. 129. i od 30. rujna 2003., Martínez Valls/Parlament, T-214/02, EU:T:2003:254, t. 43.).
- 30 Međutim, kad je konkretno riječ o slučaju nedopuštenosti tužbe za poništenje nekog akta, ta je sudska praksa utvrđena u predmetima u kojima tužitelji nisu pobijali akte koji su uzrok štete koju su oni navodno pretrpjeli podnošenjem tužbe za poništenje ili su ih pobijali nepravodobno (presuda od 8. studenoga 2018., Cocchi i Falcione/Komisija, T-724/16 P, neobjavljena, EU:T:2018:759, t. 82.). Budući da se njome nastoji izbjeći zaobilaženje pravnih sredstava, ta se sudska praksa stoga primjenjuje samo u slučaju u kojem je navodna šteta isključivo posljedica akta koji je postao konačan i koji je zainteresirana osoba mogla pobijati podnošenjem tužbe za poništenje (vidjeti u tom smislu rješenje od 4. svibnja 2005., Holcim (Francuska)/Komisija, T-86/03, EU:T:2005:157, t. 50.).
- 31 Stoga je u ovom slučaju, kako bi se odbio argument o postojanju zapreke vođenju postupka koji je istaknuo Parlament, dovoljno istaknuti da je zahtjev za poništenje odbačen kao nedopušten jer nije riječ o aktu koji se može pobijati, a ne zato što tužitelj nije pobijao taj akt ili zato što ga je pobijao nepravodobno.
- 32 U tim je okolnostima zahtjev za naknadu štete dopušten.

Osnovanost zahtjeva za naknadu štete

- 33 Uspostavljanje izvanugovorne odgovornosti Unije u smislu članka 340. drugog stavka UFEU-a uvjetovano je ispunjenjem triju kumulativnih pretpostavki, odnosno postupanje prigovoreno instituciji Unije mora biti nezakonito, šteta mora biti stvarna te između postupanja te institucije i navodne štete mora postojati uzročna veza (vidjeti u tom smislu presudu od 16. prosinca 2020., Vijeće i dr./K. Chrysostomides & Co. i dr., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P i C-604/18 P, EU:C:2020:1028, t. 79.).
- 34 Ako jedan od tih uvjeta nije ispunjen, tužba se mora u cijelosti odbiti a da pritom nije potrebno ispitati ostale uvjete izvanugovorne odgovornosti Unije (vidjeti presudu od 25. veljače 2021., Dalli/Komisija, C-615/19 P, EU:C:2021:133, t. 42. i navedenu sudsku praksu).

35 U ovom slučaju, kako bi se utvrdilo da je Parlament postupio nezakonito, tužitelj ističe četiri prigovora, koji se temelje na povredama pravnih pravila kojima se pojedincima dodjeljuju prava, odnosno, kao prvo, pravo na zaštitu osobnih podataka, kao drugo, načelo pretpostavke nedužnosti, kao treće, načelo povjerljivosti OLAF-ovih istraga i, kao četvrto, pravo na dobru upravu i načelo proporcionalnosti.

Prvi prigovor, koji se temelji na povredi prava na zaštitu osobnih podataka

36 Tužitelj tvrdi da objava njegovih osobnih podataka u pobijanoj rezoluciji ne čini zakonitu obradu u smislu članka 5. Uredbe (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2018. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 45/2001 i Odluke br. 1247/2002/EZ (SL 2018., L 295, str. 39.).

37 Konkretno, tvrdi da obrada njegovih osobnih podataka nije bila nužna za izvršavanje zadaće od javnog interesa u smislu članka 5. stavka 1. točke (a) te uredbe, s obzirom na to da je OLAF u svojem izvješću zaključio da tužiteljevo postupanje nije imalo nikakav financijski utjecaj na proračun Unije. Stoga objava informacija koje se na njega odnose nije nužna za donošenje odluke o davanju razrješnice za izvršenje proračuna EGSO-a.

38 Parlament osporava tu argumentaciju.

39 U skladu s člankom 5. stavkom 1. točkom (a) Uredbe 2018/1725, obrada osobnih podataka je zakonita samo ako i u onoj mjeri u kojoj je nužna za izvršavanje zadaće od javnog interesa ili pri izvršavanju službene ovlasti dodijeljene instituciji ili tijelu Unije.

40 U tom pogledu valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 14. UEU-a, Parlament zajedno s Vijećem Europske unije izvršava zakonodavne i proračunske funkcije, kao i funkcije političkog nadzora i savjetovanja kako je utvrđeno u Ugovorima. U okviru demokratskog nadzora nad korištenjem javnih sredstava predviđenog člankom 319. UFEU-a Parlament ima široku marginu prosudbe kad iznosi primjedbe o načinu na koji su institucije, tijela, uredi ili agencije Unije izvršili dio proračuna koji se na njih odnosi.

41 Osim toga, institucije raspolazu određenom marginom prosudbe kako bi odredile u kojoj mjeri obrada osobnih podataka može biti nužna za izvršavanje zadaće koja je povjerena tijelima javne vlasti (vidjeti u tom smislu presudu od 20. srpnja 2016., Oikonomopoulos/Komisija, T-483/13, EU:T:2016:421, t. 57. (neobjavljena) i navedenu sudsku praksu).

42 Stoga tužiteljeva argumentacija podrazumijeva provjeru toga je li Parlament prekoračio svoju marginu prosudbe time što je smatrao da je obrada tužiteljevih osobnih podataka bila nužna za izvršavanje zadaće od javnog interesa koja se sastojala od nadzora nad EGSO-ovim izvršenjem proračuna tijekom financijske godine 2019.

43 U ovom je slučaju važno podsjetiti, kao prvo, na to da je Parlament u okviru nadzora nad izvršenjem proračuna za financijsku godinu 2018. odbio EGSO-u dati razrješnicu, među ostalim, zato što je smatrao da su mjere koje je taj odbor poduzeo na temelju OLAF-ova izvješća i kako bi izbjegao da se takva situacija ponovi u budućnosti u biti nedostatne.

- 44 Međutim, u skladu s člankom 262. stavkom 2. Uredbe (EU, Euratom) 2018/1046 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. srpnja 2018. o financijskim pravilima koja se primjenjuju na opći proračun Unije, o izmjeni uredaba (EU) br. 1296/2013, (EU) br. 1301/2013, (EU) br. 1303/2013, (EU) br. 1304/2013, (EU) br. 1309/2013, (EU) br. 1316/2013, (EU) br. 223/2014, (EU) br. 283/2014 i Odluke br. 541/2014/EU te o stavljanju izvan snage Uredbe (EU, Euratom) br. 966/2012 (SL 2018., L 193., str. 1. i ispravak SL 2018., L 294, str. 45.), na Parlamentu je da osigura praćenje mjera koje je poduzeo adresat razrješnice radi postupanja u skladu s opažanjima priloženima odluci o davanju razrješnice.
- 45 U ovom slučaju, budući da je Parlament smatrao da su mjere koje je EGSO poduzeo kako bi postupio u skladu s opažanjima iz rezolucije za financijsku godinu 2018. u biti nedostatne, obrada tužiteljevih osobnih podataka bila je nužna za izvršavanje zadaće nadzora nad EGSO-ovim izvršenjem proračuna za financijsku godinu 2019.
- 46 Kao drugo, s obzirom na težinu financijskih posljedica koje proizlaze iz nepravilnosti koje je utvrdio Parlament, također se moglo utvrditi da je takva obrada nužna.
- 47 Naime, s obzirom na činjenicu da je psihičko uznemiravanje koje se prigovara tužitelju bilo uzrok ozbiljnih nepravilnosti u EGSO-u, koje su se odrazile u troškovima koji su se mogli izbjeći i koji se tom odboru prigovaraju u točki 68. pobijane rezolucije, navedenoj u točki 13. ove presude, Parlament je to morao prijaviti.
- 48 Stoga, uzimajući u obzir opasnost od ponavljanja tog postupanja i njegove učinke na dobro upravljanje ljudskim resursima, obrada tužiteljevih osobnih podataka bila je nužna za postizanje cilja navedenog u uvodnoj izjavi A. pobijane rezolucije, odnosno u biti jačanje demokratskog legitimiteta institucija Unije poticanjem, među ostalim, dobrog upravljanja ljudskim resursima.
- 49 Kao treće, pod pretpostavkom da tužitelj smatra da objava pobijane rezolucije predstavlja obradu njegovih osobnih podataka koja je protivna članku 5. Uredbe 2018/1725, važno je podsjetiti na to da, u skladu s člankom 37. stavkom 1. Uredbe 2018/1046, „[p]roračun se [...] izvršava i računovodstvena dokumentacija predstavlja u skladu s načelom transparentnosti”.
- 50 U tom se pogledu presudilo da se načelom transparentnosti, koje je sadržano u članku 15. UFEU-a, građanima omogućuje tješnje sudjelovanje u procesu odlučivanja i jamče veća legitimnost, učinkovitost i odgovornost uprave prema građanima u demokratskom sustavu (presuda od 9. studenoga 2010., Volker und Markus Schecke i Eifert, C-92/09 i C-93/09, EU:C:2010:662, t. 68.). Ta je odredba odraz prava u demokratskom društvu koje imaju porezni obveznici i javnost općenito na to da budu obaviješteni o korištenju javnih prihoda, među ostalim u području rashoda za osoblje. Takve informacije pridonose javnoj raspravi koja se odnosi na pitanje u općem interesu i stoga služe javnom interesu (vidjeti u tom smislu presudu od 20. svibnja 2003., Österreichischer Rundfunk i dr., C-465/00, C-138/01 i C-139/01, EU:C:2003:294, t. 85.).
- 51 Na taj se način u okviru postupka davanja razrješnice objavom pobijanih akata nastoji pojačati javni nadzor nad izvršenjem proračuna i pridonijeti tomu da se uprava Unije pravilno koristi javnim sredstvima (vidjeti po analogiji presudu od 9. studenoga 2010., Volker und Markus Schecke i Eifert, C-92/09 i C-93/09, EU:C:2010:662, t. 69. i navedenu sudsku praksu).
- 52 Iz toga slijedi da je objava pobijane rezolucije bila nužna za izvršavanje zadaće od javnog interesa koju obavlja Parlament.

- 53 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da Parlament nije prekoračio granice svoje diskrecijske ovlasti time što je smatrao da je nužno obraditi tužiteljeve osobne podatke kako bi izvršio svoju zadaću nadzora nad EGSO-ovim izvršenjem proračuna. Stoga je obrada tužiteljevih osobnih podataka zakonita u smislu članka 5. stavka 1. točke (a) Uredbe 2018/1725.
- 54 Taj se zaključak ne opovrgava tužiteljevim argumentom, koji se temelji na činjenici da je OLAF u svojem izvješću naveo da djela koja mu se stavljaju na teret nisu imala nikakav financijski utjecaj.
- 55 Naime, pobijana je rezolucija donesena u okviru nadzora nad EGSO-ovim izvršenjem proračuna i stoga njezin cilj nije nadzirati tužiteljevo postupanje ili o njemu donijeti ocjenu.
- 56 Pobijanom rezolucijom nastoji se isključivo iznijeti ocjena o načinu na koji je EGSO izvršio svoj proračun te iznijeti primjedbe o izvršenju rashoda u budućnosti. U tom je pogledu Parlament u točki 68. pobijane rezolucije jasno utvrdio koje financijske učinke psihičko uznemiravanje, kao što je ono o kojem je riječ u ovom slučaju, može imati na pravilno funkcioniranje tijela i institucija Unije. S obzirom na ozbiljne upravne nepravilnosti koje su utvrđene, činjenica da je OLAF smatrao da tužiteljevo postupanje prema određenim članovima osoblja nije imalo financijski utjecaj nije spriječila Parlament da to prijavi.
- 57 Iz prethodno navedenog proizlazi da se na temelju prvog prigovora ne može utvrditi da je Parlament postupio nezakonito.

Drugi prigovor, koji se temelji na povredi načela pretpostavke nedužnosti

- 58 Tužitelj tvrdi da je Parlament povrijedio načelo pretpostavke nedužnosti jer ga je u pobijanoj rezoluciji identificirao kao počinitelja psihičkog zlostavljanja iako ga nijedan sud nije osudio za to djelo. Tužitelj je u odgovoru na mjeru upravljanja postupkom koju je donio Opći sud u tom pogledu naveo da je u trenutku donošenja pobijane rezolucije kazneni postupak tek bio u fazi „sudske istrage” i da je briselski revizor za područje rada još mogao, među ostalim, odlučiti o zatvaranju postupka bez poduzimanja daljnjih mjera.
- 59 U tim su okolnostima izjave Parlamenta odražavale mišljenje da je tužitelj kriv ili su u najmanju ruku poticale javnost da vjeruje u njegovu krivnju ili pak prejudicirale ocjenu činjenica koju će donijeti nadležni sud.
- 60 Parlament osporava tu argumentaciju.
- 61 Uvodno valja podsjetiti na to da poštovanje načela pretpostavke nedužnosti, utvrđenog u članku 6. stavku 2. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP), i u članku 48. stavku 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), zahtijeva da se svaka osoba optužena za prijestup smatra nedužnom dok se njezina krivnja ne utvrdi na zakonit način (vidjeti u tom smislu presudu od 6. lipnja 2019., Dalli/Komisija, T-399/17, neobjavljenu, EU:T:2019:384, t. 168. i navedenu sudsku praksu).
- 62 S jedne strane, to se načelo ne ograničuje na postupovno jamstvo u kaznenom području, njegov je doseg širi te se njime zahtijeva da nijedno tijelo javne vlasti ne proglasi neku osobu krivom za kazneno djelo prije nego što to učini sud (vidjeti u tom pogledu presudu od 6. lipnja 2019., Dalli/Komisija, T-399/17, neobjavljenu, EU:T:2019:384, t. 173. i navedenu sudsku praksu). Stoga

- povredu pretpostavke nedužnosti može počinuti sud, ali i druga tijela javne vlasti (vidjeti presudu od 12. srpnja 2012., Komisija/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, t. 92. i navedenu sudsku praksu).
- 63 S druge strane, člankom 6. stavkom 2. EKLJP-a i člankom 48. stavkom 1. Povelje ne može se spriječiti tijela, s obzirom na članak 10. EKLJP-a i članak 11. Povelje, kojima se jamči sloboda izražavanja, da obavještavaju javnost o kaznenim istragama koje su u tijeku, nego se njima zahtijeva da to učine s potpunom diskrecijom i suzdržanosti koje zahtijeva poštovanje načela pretpostavke nedužnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 8. srpnja 2008., Franchet i Byk/Komisija, T-48/05, EU:T:2008:257, t. 212. i navedenu sudsku praksu).
- 64 Osim toga, presudilo se da, sve dok sud ne donese konačnu osuđujuću presudu protiv osobe optužene za neko kazneno djelo, parlamentarna skupština dužna je poštovati načelo pretpostavke nedužnosti i stoga biti diskretna i suzdržana kad u rezoluciji iznosi svoje mišljenje o djelima zbog kojih se protiv te osobe vodi kazneni postupak (vidjeti u tom smislu ESLJP, 18. veljače 2016., Rywin protiv Poljske, CE:ECHR:2016:0218JUD000609106, t. 207. i 208. i navedenu sudsku praksu).
- 65 U ovom slučaju nije sporno da do 29. travnja 2021., na dan kad je donesena pobijana rezolucija, nijedan sud nije tužitelja proglasio krivim za kaznena djela koja mu se stavljaju na teret. Štoviše, na taj je dan bio u tijeku kazneni postupak koji su tijekom 2020. pokrenula belgijska tijela. Tužitelj je uostalom naveo, a da mu Parlament nije proturječio, da taj kazneni postupak još nije završen i da se ni od jednog suda koji odlučuje o meritumu nije zatražilo da ispita sporne činjenice.
- 66 S obzirom na navedeno, valja odbiti tužiteljev argument prema kojem se načelom pretpostavke nedužnosti Parlamentu zabranjuje da se pozove na OLAF-ovo izvješće u kojem ga se identificira kao počinitelja psihičkog uznemiravanja prije završetka kaznenog postupka.
- 67 Naime, kad je riječ o izjavama koje su tijela javne vlasti dala nakon završetka OLAF-ove istrage, već je utvrđeno da se poštovanju načela pretpostavke nedužnosti ne protivi to da se institucija Unije, radi što je moguće detaljnijeg obavještavanja javnosti o mjerama poduzetima u kontekstu mogućih nepravilnosti ili prijevара, uravnoteženo, razborito i u bitnome utemeljeno pozove na glavne zaključke iz OLAF-ova izvješća u pogledu člana institucije (vidjeti u tom smislu presudu od 6. lipnja 2019., Dalli/Komisija, T-399/17, neobjavljenu, EU:T:2019:384, t. 175. do 178.).
- 68 Stoga sama činjenica da je Parlament u točkama 66. do 70., 72., 75., 78., 79. i 82. pobijane rezolucije, koje je tužitelj naveo na raspravi, dopustio da se tužitelja identificira kao počinitelja psihičkog uznemiravanja, što odgovara glavnom zaključku iz OLAF-ova izvješća, ne predstavlja sama po sebi povredu načela pretpostavke nedužnosti.
- 69 Konkretnije, za ocjenu postojanja povrede tog načela važniji je odabir riječi upotrijebljenih u pobijanoj rezoluciji.
- 70 U tom pogledu valja utvrditi da tužitelj u tužbi, osim citata iz pobijane rezolucije bez komentara u uvodnom dijelu, nije naveo nijednu točku navedene rezolucije kojom bi se zbog odabira upotrijebljenih riječi, prema njegovu mišljenju, povrijedilo načelo pretpostavke nedužnosti. Osim toga, u fazi replike uputio je samo na određene odlomke dokumenata sastavljenih u okviru postupka davanja razrješnice za financijsku godinu 2018., odnosno financijsku godinu koja je prethodila spornoj financijskoj godini, pa Opći sud u okviru ovog spora ne može provesti nadzor nad tim odlomcima.

- 71 U odgovoru na pitanje Općeg suda na raspravi, tužitelj je konkretno kritizirao samo točku 75. pobijane rezolucije, navedenu u točki 13. ove presude, jer je u njoj navedeno da je „utvrđena” njegova odgovornost za uznemiravanje, iako u tom pogledu nije donesena nikakva presuda.
- 72 U tom je pogledu, s obzirom na to da tužitelj nije osuđen, upotreba izraza „utvrđena” zaista netočna. Parlament je uostalom na raspravi priznao da taj izraz nije „najsretniji”.
- 73 Međutim, radi ocjene postojanja povrede načela pretpostavke nedužnosti, u sudskoj praksi naglasila se važnost uzimanja u obzir stvarnog smisla izjava o kojima je riječ, a ne njihov doslovan oblik, kao i posebnih okolnosti u kojima su te izjave sastavljene (vidjeti u tom smislu presudu od 8. srpnja 2008., *Franchet i Byk/Komisija*, T-48/05, EU:T:2008:257, t. 211. i navedenu sudsku praksu).
- 74 U ovom se slučaju zbog posebnih okolnosti predmeta može shvatiti da se upotrebom izraza „utvrđena”, u francuskoj jezičnoj verziji pobijane rezolucije, nastoji odraziti OLAF-ovo utvrđenje da tužiteljevo postupanje prema dvama članovima osoblja predstavlja psihičko uznemiravanje. Međutim, iz prethodno navedenog proizlazi da se takvom tvrdnjom, kojom se samo želi uputiti na OLAF-ove zaključke, ne povređuje pretpostavka tužiteljeve nedužnosti.
- 75 Taj je zaključak potkrijepljen različitim jezičnim verzijama točke 75. pobijane rezolucije koje ne sadržavaju upućivanje na presudu u pravnom smislu, među ostalim, engleskom („was found responsible”), njemačkom („verantwortlich gemacht wurde”), španjolskom („fue declarado responsable”) ili pak nizozemskom verzijom („verantwoordelijk werd bevonden”). Stoga je stvarni smisao tih izjava naglasiti tužiteljevu odgovornost za djela psihičkog uznemiravanja, koja proizlazi iz OLAF-ova izvješća, a ne prejudicirati njegovu eventualnu krivnju u okviru kaznenog postupka koji je u tijeku pred belgijskim sudom.
- 76 Usto, valja napomenuti da je Parlament u točki 83. pobijane rezolucije također podsjetio na to da do dana donošenja rezolucije nisu zaprimljene daljnje informacije o kaznenom postupku. Takva tvrdnja omogućuje da se izbjegne bilo kakva zabuna u pogledu toga je li u odnosu na tužitelja donesena „presuda”.
- 77 Stoga se upotrebom izraza „jugé” (utvrđena) u točki 75. francuske jezične verzije pobijane rezolucije, iako je taj izraz neprikladan i neprimjeren, ne povređuje pretpostavka tužiteljeve nedužnosti.
- 78 Budući da je tužitelj konkretno kritizirao samo točku 75. pobijane rezolucije, nije na Općem sudu da istražuje i ispituje je li se pretpostavka tužiteljeve nedužnosti mogla povrijediti drugim odlomcima te rezolucije.
- 79 Iz prethodno navedenog proizlazi da se na temelju drugog prigovora ne može utvrditi da je Parlament postupio nezakonito.

Treći prigovor, koji se temelji na povredi povjerljivosti OLAF-ovih istraga

- 80 S jedne strane, tužitelj u biti prigovara OLAF-u da je Parlamentu otkrio povjerljiv sadržaj svojeg izvješća o istrazi na OPN-ovu sastanku koji se održao 3. veljače 2020., nakon kojeg je OPN dostavio nacrt izvješća o davanju razrješnice EGSO-u u kojem se, među ostalim, tužitelja oslovilo njegovim prezimenom. Stoga je pobijana rezolucija, na temelju tog OPN-ova izvješća, donesena protivno Uredbi (EU, Euratom) br. 883/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. rujna 2013. o

istragama koje provodi OLAF i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 1073/1999 Europskog parlamenta i Vijeća te Uredbe Vijeća (Euratom) br. 1074/1999 (SL 2013., L 248, str. 1. i ispravak SL 2020., L 426, str. 97.).

- 81 S druge strane, tužitelj tvrdi da se načelom povjerljivosti Parlamentu zabranjuje da otkrije sadržaj izvješća upotrijebljenog u okviru stegovnog ili sudskog postupka, pri čemu to načelo proizlazi iz članka 10. i članka 12. stavka 2. Uredbe br. 883/2013.
- 82 Parlament osporava tu argumentaciju.
- 83 S jedne strane, s obzirom na to da tužitelj prigovara OLAF-u da je povrijedio svoju obvezu povjerljivosti na OPN-ovu sastanku održanom 3. veljače 2020., dovoljno je istaknuti da je takva argumentacija nedopuštena jer se njome želi utvrditi nezakonitost postupanja koje se prigovara tom uredu, a ne tuženiku. Međutim, Komisija, čiji je OLAF dio, nije stranka u ovom postupku.
- 84 S druge strane, s obzirom na to da tužitelj kritizira postupanje Parlamenta, valja podsjetiti na to da je obveza povjerljivosti posljedica načela pretpostavke nedužnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 8. srpnja 2008., *Franchet i Byk/Komisija*, T-48/05, EU:T:2008:257, t. 213.).
- 85 Međutim, iz prethodno navedenog proizlazi da se tim načelom Parlamentu ne zabranjuje da se u okviru svoje zadaće nadzora nad korištenjem javnih sredstava pozove na glavne zaključke iz OLAF-ova izvješća. U tim se okolnostima Parlamentu ne može prigovoriti da je povrijedio povjerljivost OLAF-ova izvješća, s kojim je bio upoznat u skladu s člankom 17. stavkom 4. Uredbe br. 883/2013, time što se u pobijanoj rezoluciji pozvao na glavni zaključak iz tog izvješća.
- 86 Iz prethodno navedenog proizlazi da se na temelju trećeg prigovora ne može utvrditi da je Parlament postupio nezakonito.

Četvrti prigovor, koji se temelji na povredi prava na dobru upravu i načela proporcionalnosti

- 87 Tužitelj prigovara Parlamentu da je povrijedio svoju dužnost nepristranosti i načelo proporcionalnosti jer je u dokumentu upućenom EGSO-u u pogledu upravljanja proračunom imenovao fizičku osobu.
- 88 Parlament osporava tu argumentaciju.
- 89 Kad je riječ o pravu na dobru upravu, predviđenom u članku 41. Povelje, valja podsjetiti na to da se njime samim po sebi pojedincima ne dodjeljuju prava, osim ako čine izraz posebnih prava kao što je pravo da se njihovi predmeti obrađuju nepristrano, pravično i u razumnom roku (presuda od 4. listopada 2006., *Tillack/Komisija*, T-193/04, EU:T:2006:292, t. 127.). Kad je riječ o zahtjevu nepristranosti, za koji tužitelj tvrdi da ga je Parlament povrijedio, on obuhvaća, s jedne strane, subjektivnu nepristranost, u smislu da nijedan član institucije u pitanju koji je zadužen za predmet ne smije pokazati pristranost ili osobnu predrasudu te, s druge strane, objektivnu nepristranost, u smislu da institucija mora pružiti dovoljno jamstva da isključi svaku legitimnu sumnju u tom pogledu (vidjeti presudu od 11. srpnja 2013., *Ziegler/Komisija*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, t. 155. i navedenu sudsku praksu).

- 90 U ovom slučaju, kako bi utvrdio da je Parlament povrijedio svoju dužnost subjektivne nepristranosti, tužitelj je samo naveo da pobijana rezolucija sadržava „informacije koje se odnose na [njegovu] krivnju na temelju navodnog postupanja koje se opisuje u OLAF-ovu povjerljivom izvješću”.
- 91 Međutim, na temelju činjenice da se u pobijanoj rezoluciji tužitelja može identificirati kao počinitelja psihičkog uznemiravanja, što je jedan od zaključaka iz OLAF-ova izvješća, uopće se ne može utvrditi da je član Parlamenta pokazao pristranost ili osobnu predrasudu u tom pogledu.
- 92 Osim toga, kad je riječ o dužnosti objektivne nepristranosti, tužitelj tvrdi samo da njegovo postupanje, prema OLAF-ovu mišljenju, nije imalo nikakav financijski utjecaj.
- 93 Međutim, na temelju takvog argumenta ne može se dvojiti u pogledu objektivne nepristranosti Parlamenta.
- 94 Kad je riječ o navodnoj povredi načela proporcionalnosti, tužitelj je u odgovoru na pitanje Općeg suda na raspravi naveo da argumentacija iznesena u tom pogledu nije samostalna s obzirom na argumentaciju koja se istaknula u prilog prvom prigovoru.
- 95 U tim okolnostima valja zaključiti da se na temelju četvrtog prigovora ne može utvrditi da je Parlament postupio nezakonito.
- 96 S obzirom na prethodno navedeno, zahtjev za naknadu štete valja odbiti u cijelosti, a da pritom nije potrebno ispitati jesu li ispunjena druga dva uvjeta za utvrđivanje odgovornosti Unije. Nije potrebno odlučiti ni o zahtjevu Parlamenta da se iz spisa predmeta ukloni navodni zapisnik s OPN-ova sastanka održanog 3. veljače 2020. jer, s obzirom na to da se na njega pozvalo u svrhu dokazivanja OLAF-ova nezakonitog postupanja, taj dokument uopće nije relevantan za ovaj spor.

Troškovi

- 97 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova postupka, sukladno zahtjevu Parlamenta.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Osobi KN nalaže se snošenje troškova.

van der Woude

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 30. studenoga 2022.

Potpisi